המלא לך) לשכות מיד: וכפר ילת לנורך ילת לנורך המן כתוך שם וכר' ועד כמה ימר זה חה מר זה חה כשר קדש ברייתא אחא בר ישכ ככית ב מחם כר כ לפני רבו ב מנולונים

תי דתחמין יישב כתוך מיטה: ב (ביא:) לומר ליין זה וחכמים יה לרום לוו ב"ם בפ"ב ון כ שורפו זורקו לים ואין הים וכרב דכה וברב יוסף יים מפרר להו היכי יות ומפרר ופרר חורה ועינים וכוי ה רג יוסף

מ"ו מגן דוד פוסק כר"י ומישתמיטתיה דברי רש"י: (מ) ואם יצא לצורך עצמי. ופר החשה הרא"ש בשם ירושלי דהיינו שהולך אלל רבו ללמוד כאן שנה ר' המעשה גדול מן התלמוד דקרי ליה רשות גבי

> ומשמע פשוט דבהולך שלא לצורך מצוה כלל הוה דינו שוה כמו הולך ללמוד דאין חחר אלא עד כביל׳ ובלבוש רול׳ להחמי׳ דבדבר רשו׳ מחר מפי׳ בחצי בינה ומיו לו שום ראי והוא עלמו כ' דאין משמעות המשנ' כך אלא שרוצ' לחלק ג' חלוקים דהיינו בין מלוה ולימוד לענין אפי׳ כבילה ועוד חילק בפחות מכבילה בין ללמוד ובין רשו' ואינו כן דאין כאן אלא ב' חלוקים דהיינו מלוה ולימוד ותו לא וע"כ כתב לשון ללורך עלמו בהולך אלל רבו: ח (י) היתה לו עיפה. פי׳ מפי׳ ממר זמן איסורו די בביטול כיון שבאות' שעה עדיין לא החמין הוה דינו כמו קודם זמן איסורו:

תבה א (א) או פוררו כו'. רבה ס"ל דחמן בעי פירור גם בזור' לים ומחלק בין ים המלח דלא בעי פירור פירש"י משום דשם אין הולכין ספינו' משא"כ בשאר

סעודת אירוסין ושחיטת פסחו ומילת בנו ואיני יודע למה לא העתיק זה בש"ע

נהרות ור"י ס"ל חתן לא בעי פירור וש כיון דמתאים והא דתניא בעי פירור נ"ק הא בחיטי והא בנהמא פירש"י חטים שנחמנו לא יזרקם בשק על פני המים אלא יפזר׳ על פני המים ופסק הרא"ש² כרבה ודברי הש"ע כאן הם ל' הרמב"ס³ ומשמע דס"ל כרב יוסף דמחלק בין חיטי לנהמ' וע"כ כ' ואס היה החמץ קשה וכו' וקשה למה פסק כר"י והא קי"ל כרבה לגבי ר"י לבר מחלם ותו דהטו' לא חילק בחתך קשה ממילי ס"ל כרבה וכ' וכ"כ הרמב"ם חה אינו וב"י האריך להסכים דברי הטור והרמב"ם ולעד"נ דגם הרמב"ם פוסק כרבה

אכל אם החמיצה אין הבימול מועיל אם הוא אחר ומן איכורו:

תמה דין ביעור חמץ. וכו ג' סעיפים:

א כיצד כיעור חמץ א ולז שורפו (א) או (ל) פוררו ווורה לרוח אן או זורקו גן לים ואם היה ג ונז החמץ ב קשה ואין הים מחתכו במהרה הרי זה מפררו ואחר כך

הנחר ומן הדליקה ומהמפולת ומיד עכו"ם יכשלו כלכו ולא יהוור יב ניש אפילו יש (י) שהות (ב) ניש ל ואם

ולא יהוור יכ גיין אפילו יש 00 שהות (ב) ניין ואם יצא יהוור יצא יג לצורך (⁶⁾ עצמו יחוור מיד עד כמה הוא חוור ⁶ עד כביצה יד ניין (⁶⁾ פהות מכאן מבמלו כלכו ודיו: ה עד כביצה יד ניין (⁶⁾ פהות מכאן מבמלו כלכו ודיו: ה (י) היתה לו עיסה כביתן והוא מרוד במקום אחר

וירא שמא תחמיץ מבמלה בלכו קודם שתחמיץ

בחמץ הזה אם לא היה מבטלו א"נ שאני הכא שיכול לחזור לביתו ולילך אח"כ לרבו ללמוד וא"כ דברי הש"ג אין עולים כהוגן ועמ"ש סי תט"ו דפעמי בפירש"י ונ"ל דהרח"ש היה לו גירסה החרת ברש"י ע"ש: יד. פחות מבאן. לפינט וויד נאלו ש יוי טי גינטנו מומנו לכט" עדע. יד. בחות מהק. מל לה כו לי מו לכטול הפיים מל להחר זמן הפורו דלה מני לבטולי הפיים ל"ל לחור וכ"מ בחוק) ועמ"ש סי" ממ"ב ס"ו:

תכוה א א שורפו, נגמ' דידן גרסי וחס"ה אף מפרר כו' ודאי שריפה

עדיף אלא דאף מפרר דיו [ב"ח] אבל גירס' הרי"ף " והרא"ש⁷

לשרפו ובסוף ה" פסולי המוקדשין⁸ פסק דכל הנקברין לא ישרפו שאע"יפ שהוא מחמ" בשריפתן הרי היקל באפרן שאפר הנקברין אסור עכ"ל ואפשר דה"ק לא ישרוף לנהוג בו דין נשרפין להיות נהנה באפרן אבל אם רצו לשרפו שלא ליהנות באפרו שרי ולא גזר" שמא יהנה באפרו <u>וכ"ל מהרי"ל שורפו וקובר הפחמין:</u> ב. החמץ קשה.

באר חימב

המוס' דמשהה חמלו ודעתו לבערו לא עבר עליו בב"י כיון דלאו הניתק לעשה הוא ע"ש: (ועיין בספר אינה רכה מה שחמה על מ"א צוה וכלא"ה בתקום תלוה אוקמיה אדאורייתה. אחרונים): (י) שדורת. ואמילו לאחר זמן הביעור שאין יכול לבעל ויש שהות עדיין להציל אפ"ה לא יחזור כ"ב הכ"מ פ"ב מהלכות חמן ומלה דלא כמ"א שכחב להיפך ע"ש: (יא) עצבעו. אפיי אלל רבו ללמוד מקרי דבר הרשות לגבי תלות כיעור. עמ"א וח"י:

חכמת

מחצית

דהבן עובר כל היום כשיגדיל מקרא דוכל ערל זכר אשר לא ימול כשר ערלתו ונכרתה אבל על האב ייזאק שנו של של או היאור שהואי מוקום או להע עוד ליר שומר הו מותר לפור מרכוח והכרחה הכל על החב אין חיוב מן התורה אב מל מלשון רמייא ביייד סיי רסיא בהציה וצדית שם בשם הכל בו משמע דהיו עשה דאוריי על אב וב"ד וכן משמע מחום' דקראו מה שהחיוב על אב למנו מ"ע שאון הזמן גרמא דמן יום חי ואילך אין לה זמן קבוע הרי דקראו מה שהחיוב על אב למנו מ"ע שאון הזמן גרמא: דהא דמי אפי' פסח ש"צ כרת. כדאימא בבכיח דף ייש ע"ב דרשי מולאחותו דמטמא למת מלוה אפיי הולך לשחוע פסחי ואש"ג דגם עשה דתשבימו דוחה פסח אם הוא מתחלת שש ה"ע דתשביתו כל

ולמעלה דאינו ברשותו לבטל יחזור מיד וכ"מ ברמב"ם משום דהאי עשה והאי עשי ועשה דתשביתו חמיר טפי שכל שעתא עובר עליו משא"כ במילה ואינך ומ"מ נ"ל דמת מלוה עדיף מהשבתת חמן דהא דחי אפי' פסח שיש בו כרת ועסי' תרפ"ו איז' נקרא מ"מ. ונ"ל דאפי יש חמץ בביתו בפסח שעובר בלאו אפ"ה מ"מ עדיף

כדאי׳ פ״ג דברכות דשב ואל תעשה עדיף: יב. אפי' יש שהות. והטעם דמדחוריי בביטול בעלמא סגי [מ"מ ורש"י ור"ן"] וא"כ משמע דבשעה ו' יחזור דל"מ בטול ונ"ל דוקה כשברי לו שיכול להציל הח"כ אבל מספיק׳ לא יחזור דספק נפשות דוח׳ אפי שבת החמורה: יג. לצורך עצמו. והטור כ' דאפי מערב כדי לילך ללמוד אלל רבו מקרי דבר הרשות לגבי מלות ביעור וכ׳ בש"ג 5 הטעם דה"ג מצי ללמוד בביתו ולקיים המלוה ג"כ עכ"ל וק' דהל מותר לכהן לטמא בבית הפרס דרבנן כדי לילך ללמוד לפני רבו אע"פ שיש לו

רב בעיר דלאו מכל אדם זוכ׳ ללמוד כדאי׳ פ״ק דע״א וא״כ ה״נ דרכנן הוא וי״ל דעכ״פ יש כאן איסור דאוריימא מערבין לדבר הרשות ולזה נתכרין הטור כגון שמערב ברגליו וכ"ה בהדים

וחכ"א מפרד וכו' משמע דוקא מפרד וכ"מ בטור שכ' דלרבגן ה"ל מהנקברים שאפרן אסוד וחגן כסוף תמורה דכל הנקברי לא ישרפו דגזרי שמא יבואו ליהנות באפרן•וחימה על הרמב"ם שפסק שאפרו אסור ואפ"ה פסק שמוח

ו שבי (ינ) בחות. ואם הוא פחות מסית אפי הוא לאחר זמן איסור דלא מני לבטל אפ״ה א״ל לחזור. מ״א ות״י: תמדת א (א) פוררו ואם משליבו לבית הבשא אי״ב פירור. ואם יש לו מים מכונסים שיש בהם דגים אסור להשליכו לתוכו דהוא והאם ממנו. מ״א ח״י. ואסור בכל המלאכות כשמגיע זמן שריפת החתן עד שישרוף כמה שכתכ סימן חל״א. ועיין מ״א מה שתירך על הרמב״ם. והיד אהרן הקשה עליו והסכים עם הח״י ע״ש:

תמה במ"ו ס"ק א כיון דממאים. ריל שהיו נמס ונימוח:

לא משפים ציל דוקא המני דקתני רק מקברים משא"ר בחתך דחפתים קחני בהדים דופקף ונקבר אין זם בכלל סחם הקבר" ולכן לא מקברים ולא בכלל נקברים המוחד במוחד במוח

חשקל על התחום לקנות שכיתה שם כו' לדכר הרשות עכ"ל הרי דמיירי דמערב ברגליי והרא"ש שהק' על רש"י וכי חייל רש"יי פיי דק"ל מערפים לדבר הרשות ולא נהירא דא"כ הוי סחם משנה דלא הכלכמא כי ובירושלמי מפרש כי ההולך אצל רבו כי עכ"ל וע"כ צ"ל דה"ל גרס' אחרת ברש"י דלגרסתינו לק"מ דמערב ברגליו מותר לדבר הרשות והיינו לפי מאי דק"ל למ"א דעל הרשב"א דבמערב ברגליו מותר לדכר הרשות אין חולק אולם התום" שם דף מ"ט ד"ה לשבות כו' העתיקו לשון רש"י כפי שהוא גרסחינו שהיה חולך להחשיך על התחום כו' ואפ"ה הקשה דתיקשי למ"ד אין מערבין אלא לד"מ וע"כ ל"ל

באר הגולה

ל שם במשנה וכפי הרשב"ה: מ שם

שם כתמטים וכם יחשב א. בי על וכייתה בי וכדריקה וכדרכתים בי ברייתה וכדרכתים לכל לב לחל בר יעקג שם: משנה פשחים כ"ל וכחכתים בר ייתוב שם: ב הרמב"ם בפ"ג וכרכ יושף:

חתם סופר בצל"ח ע"ש: כמג"א ס"ק ולזה נתכוון הפור. נ"ב דב ראשונה שכתבו ההולך לעז עירוב פירוש ברגליו לרץ

כבא שנייה כתבו הלך

אבל כבא שנייה בתבו הלך לעדב
ולא כתבו לעשות עירוב אלא
לערב והיינו בפת כיון שהולך
לתבו וקיל: שם ס"ק ""ד כים
לתבו וקיל: שם ס"ק ""ד כים
כבים פירוש דלא גרע
מכשר קודש דאינו חווד על פחות
מכדית ע"ש בתוס" ר"ה וחכ"א:

שערי תשובה תמה א (נס"ט) או פוררו כר ועיון משרית אור ישראל הארין מהלוקה הפוסקים בהא זאין מעור חמץ אלא שריפה יבענין השבתה וביטול בלב. ועיין בשאנה ארי בסי סיג ומדי עדש ועיש סי דתשביתו ואפי בחוב השבתה השבתה ומשרה של של השבתה בששרונו ואפי בחוב השבתה שמשש ולמעלה ע"ש:

לעשות לרשות

לערב אלא